

την φέρει οὐχὶ ὡς ἰδίαν εἰκασίαν, ἀλλ' ὡς στηριζομένην ἐπὶ τῆς ὑπὸ τῶν Αἰγυπτίων ἱερέων γενομένης αὐτῆς διδασκαλίας. Τούτου ἕνεκα κατατάσσω αὐτὴν εἰς τὰς ἱστορικές, οὐχὶ δὲ εἰς τὰς ἀπλῶς ἀλληγορικές ἐξηγήσεις.

Ὁμοίαι ἐρμηνεύει ἀπαντῶνται συχνότερα καὶ εἰς τοὺς ἕστερον Ἕλληνας ἱστορικούς συγγραφείς. Ἐπειδὴ δὲ οὗτοι δὲν ἠδύναντο νὰ πεισθῶσι νὰ ἀναγνωρίσωσιν ὑπερφυσικόν τι ἢ τεράστιον ὡς ἱστορικὸν γεγονός, ἀπογομνοῦσι τὴν ἀρχαίαν παράδοσιν ὅλων τῶν περιστατικῶν, δι' ὧν καθίσταται ἀπίστευτος, καὶ περιστῶσιν ὡς διήγησιν ἀληθοῦς γεγονότος καὶ οὐχὶ ὡς πλάσμα ²⁾. Κατ' αὐτοὺς ὁ Αἴολος, ὁ τῶν ἀνέμων θεός, ἦτο ἀρχαῖος ἔμπειρος ναυτικός, προλέγων τοὺς καιρούς. Οἱ Κύκλωπες ἦσαν ἄγριοι κάτοικοι τῆς Σικελίας, οἱ Κένταυροι ἵππεῖς, ὁ Ἄτλας μέγας ἀστρονόμος, ἡ Σκύλλα ταχύπλου πειρατικόν. Καὶ τὸ σύστημα τοῦτο, ὅπως τὸ προηγούμενον, διτηρήθη μέχρις ἡμῶν σχεδόν.

Οἱ ἀρχαιότατοι ἀπολογηταὶ τῆς χριστιανικῆς θρησκείας, ὡς ὁ ἱερὸς Αὐγουστίνος, Λακτάντιος καὶ Ἀρνόβιος, μετεχειρίσθησαν ἐπιωφελῶς τὴν θεωρίαν ταύτην κατὰ τῶν ὀπαδῶν τῆς τῶν Ἑλλήνων καὶ Ῥωμαίων θρησκείας, ἐξουειδιζόντες τούτους ὅτι λατρεύουσιν ὡς θεοὺς μὴ ὄντας ἀληθῶς θεοὺς, ἀλλ' ἀποθεωθέντας θνητοὺς, ὅπως καὶ ἐπιστεύοντο. Καὶ οἱ τῆς Ῥώμης ἱεραπόστολοι μετεχειρίσθησαν τὰς αὐτὰς ἀποδείξεις κατὰ τῆς θρησκείας τῶν ἀρχαίων Γερμανῶν. Εἰς τούτων ἔλεγε τοῖς ἐν Ἀγγλίᾳ Ἀγγλοῖς, ὅτι Βόδαν, ὁ ἄριστος καὶ ὑπατος τῶν ὑπ' αὐτῶν λατρευομένων θεῶν, ἀφ' ὧν κατήγον τὸ γένος των καὶ εἰς τὸν καθιέρωσαν τὴν δ' τῆς ἐβδομάδος ἡμέραν, ἦτο θνητὸς βασιλεὺς τῶν Σαξόνων, ἀφ' ὧν δυσχυρίζοντο ὅτι κατήγοντο πολλὰ φύλα. Ὅτε τὸ σῶμα τούτου μετεβλήθη εἰς κόνιν, ἐνεταφιάσθη ἡ ψυχὴ του εἰς τὸν Ἄδην, ὅπου βασανίζονται αἰωνίως ἐν τῷ πυρὶ ³⁾. Ἐν πολλοῖς ἐγχειρίδιοις τῆς θρησκείας καὶ μυθολογίας εὐρίσκομεν ἴχνη τοῦ συστήματος τούτου. Ἐν αὐτοῖς γίνεται λόγος περὶ Διὸς ἔτι ὡς βασιλέως τῆς Κρήτης, καὶ Ἡρακλέους ὡς στρατηγοῦ νικηφόρου ἢ ὡς πλάνητος τρόπον τινὰ ἵπποτου. Ὅτι ὁ Ἡρίκμος ἦτο βασιλεὺς ἐν τῇ Ἀνατολῇ, καὶ Ἀχιλλεὺς ὁ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Θέμιδος (γράφει Θετίδος) ἦτο γενναῖος μαχητὴς ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας. Ἡ δὲ πολιορκία ταύτης θεωρεῖται καὶ παρὰ πολλῶν ὡς ἱστορικὸν γεγονός, εἰ καὶ ὑπὲρ αὐτῆς οὐδεμίαν κρείττων ἀπόδειξιν ὑπάρχει, ὅποια καὶ περὶ τῆς ἀρπαγῆς τῆς Ἑλένης ὑπὸ Θησέως, καὶ τῆς ὑπὸ τῶν Διοσκούρων

ἀπολυτρώσεως αὐτῆς, περὶ τῆς ἐπιθέσεως τῶν Τιτάνων κατὰ τοῦ Ὀλύμπου ἢ ὑπὲρ τῆς ἀλώσεως τῆς Ἰερουσαλὴμ ὑπὸ Καρόλου τοῦ μεγάλου, οἷα περιγράφεται αὕτη ἐν πολλοῖς ἱπποτικῶν μυθιστορημασὶ τοῦ μέσου αἰῶνος ¹⁾.

(Ἔπεται τὸ τέλος.)

ΛΕΞΙΛΟΓΙΚΑΙ ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ.

(Τέλος. Ἰδε φυλλ. 490.)

§ P.

Ῥάσσω, καὶ βέζω, ἢ βέσσω (Κυπρ.). Μετὰ τὴν ἐξηγήσιν τῶν λέξεων τούτων, λέγει, κατὰ λάθος πάντως, ἡ μνήμη ἀμάρτυμα—ὅτι οἱ Ῥόδιοι χωρικοὶ μεταχειρίζονται τὴν λέξιν— Ῥέσσω, ὅταν κόπτοντες ἐν τοῖς δάσεσι κλαδία ρίπτωσιν αὐτὰ χαμαί, ἵνα καύσωσιν αὐτὰ τὴν ἀνοιξιν, καὶ καταστήσωσι διὰ τῆς τέφρας των τὴν ὑπ' αὐτὰ γῆν εὐφορον (Κυπρ.). Τοῦτο γίνεται (ὡς ἔχω γεγραμμένα ἐν τῇ Ἐφημερ. τῶν Φιλομαθῶν) κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον. Ῥάσσω (οὐχὶ βέσσω) λέγουσιν οἱ χωρικοὶ ἡμῶν τὸ κόπτω καὶ ρίπτω κατὰ γῆς φυτὰ καὶ δένδρα τοῦ δάσου, ἅπερ στρώνουσιν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τῆς γῆς κατὰ τὴν ἀνοιξιν. Κατὰ δὲ τὸν Σεπτέμβριον καίουσιν αὐτὰ· τοῦτο δὲ λέγουσι καψαλίαν (καυσαλίαν), καὶ οὕτω παχύνουσι τὴν γῆν, οὐχὶ διὰ τῆς τέφρας, ἀλλὰ διὰ τῆς καύσεως τῆς γῆς· μετὰ δὲ ταῦτα ὀργώνουσι τὴν γῆν καὶ σπείρουσι περὶ τὸ τέλος τοῦ σθινοπώρου. Συνήθως δὲ οἱ σπείροντες εἰς καυσαλίαν ἀπολαμβάνουσιν ἀρίστην καρποφορίαν· καρποφοροῦσι δὲ τὸ ἐν εἴκοσι, καὶ πολλάκις τριάκοντα. Ἡ πράξις αὕτη λέγεται βάξιμον, ὅταν κόπτονται δένδρα, ὅταν δὲ κόπτονται κλαδία μικρῶν φυτῶν καὶ στρώνωνται κατὰ γῆς, τοῦτο λέγεται (ὕ)λοκοπῶ, καὶ τὰ κοπόμενα κλαδία λέγονται (ὕ)λόκοπα.

Ῥοδίνος, ἢ, ὄν. Κόκκινος, ὡς Ῥόδον· Ῥοδόχρους (Κυπρ.). Ἐν Ῥόδῳ Ῥοδίνος, καὶ οὐδετ. πληθ. Ῥοδίνα· αἶον τὰ Ῥοδίνα σου χεῖλη· καὶ Ῥῆμα Ῥοδίσει, Ῥοδοκοκκινίζει· ἐρῶ Ῥοδίσειν ἢ ἀνατολῇ, ὅταν πλησιάζῃ ν' ἀνατείλῃ ὁ ἥλιος· καὶ τὸ σταφύλι, τὸ παρ' ἄλλοις Ῥοδίτης, διὰ τὸ κοκκινοειδὲς αὐτοῦ χρῶμα, ἐν Ῥόδῳ λέγεται Ῥοδομοῦσι· ἔτι δὲ, Ῥοδίζομεν τοὺς ἄρτους,

¹⁾ Grote 1, 636 τοῦ πρωτοτύπου ἢ 376 τῆς γερμ. μεταφρ. τὰ ὑπὸ τοῦ Faustel δημοσιευθέντα ἄρθρα ἐν τῇ «Επιθεωρήσει τῶν δύο κόσμων» εἰσὶ πλήρη εἰδήσεων περὶ γενέσεως, ὑποθέσεως καὶ ἐπιδράσεως τῶν ἱπποτικῶν μυθιστορημάτων. Εἰ καὶ λέγεται τὸ ὄνομα Καρόλου τοῦ μεγάλου, καὶ ὅμως εἰ ποιεῖται τῶν μυθιστορημάτων τούτων δὲν δύνανται νὰ διακρίνωσι τοῦτον ἀπὸ Καρόλου Μαρκέλου καὶ Καρόλου τοῦ Φαλακροῦ· ἀποδίδουσιν αὐτῶν ἐκστρατείαν εἰς τὴν Ἰερὰν γῆν, καθ' ἣν ἀφείλε τὰ ἱεροσόλυμα ἀπὸ τῶν Σαρακηνῶν. Ἠρβ. Dunlop ἱστορίαν τῆς ἐν περὶ λέγῃ ποιήσεως, γερμανιστὶ ὑπὸ Liehtecht, σελ. 123.

¹⁾ Δυνατὸν παραβληθῆναι πρὸς τὸν ἐν Vedas Ahir-Budhny.

²⁾ Grote 1. 4. σελ. 554.

³⁾ Kemble, Saxons in England, 1, 338. Legend. Nova, fol. 210, 6.

σπογγίζοντες αὐτοὺς (μετ' ὀλίγον ἀφ' οὗ τοὺς φουρ-
νίσωμεν διὰ σπόγγου ἐν ὕδατι βεβρεγμένου, καὶ οὐ-
τῶ λαμβάνουσι χροῖμα κόκκινον. Τὸ δὲ καλάμιον,
ἐφ' οὗ δένουσι τὸν σπόγγον, ὀνομάζεται ῥοδιστήριον.

§ Σ.

Εὐλον, δι' οὗ ἰσοπεδοῦμεν τοὺς
Σάρκαλος, καὶ } σπειρομένους ἀγρούς.
Σαρακλίζω. } Σβερνίζω παρ' ἡμῖν, ἢ διὰ κλά-
δου, ἢ διὰ σανίδος (Κυπρ.). Ἐν

δὲ Ῥόδῳ ῥάκος καὶ ῥακόνω. Ἴδε Βωλοκόπος κ.τ.λ.

Σκουλλίζω κ.τ.λ. Ἐν δὲ τῇ λέξει ταύτῃ προσθέ-
ται τὴν λέξιν σκολλύς, κορυφή ἢ καταλειμμένη
τῶν τριχῶν· τινὲς δὲ μαλλόν, πλόκαμον (Κυπρ.).
Παρὰ τοῖς χωρικοῖς τῆς Ῥόδου συνειθίζεται, καὶ εἰσέτι
ἴσως εἰς τινὰς συνειθίζεται νὰ ἀφίνωσι μετὰ τὴν ξύ-
ρισιν ὀλοκλήρου τῆς κεφαλῆς, ὀλίγα μαλλία εἰς τὴν
κορυφήν, ἅτινα λέγονται τουρκιστὶ πελτζές· ταῦτα
ὀνομάζουσι οἱ χωρικοὶ σκουλλί (τὸ). Ἀτ. Τ. Δ. Β'.
Σελ. 519—521.

Σκοπῶ, ὡς καὶ ἀρχ. (Κυπρ.) Ἐν Ῥόδῳ τὸ μὲν ῥῆ-
μα σκοπῶ, δὲν λέγεται. Σκοπὸς δὲ ὀνομάζεται ὁ
διοριζόμενος ὑπὸ τῶν χωρικῶν νὰ βλέπη καὶ φυλάτ-
τῃ ὅλην τὴν περιοχὴν, ἐν ᾗ εἶναι ἅπασαι αἱ σποραὶ
αὐτῶν περιπεπραγμέναι διὰ φραγμῶν. (Ἴδε Βλεπά-
τορας).

Σκουταῦλιν, μικρὸς ἀσκός. Γίνεται δὲ ἐκ τοῦ ἀ-
σκόος, ἀσκοταύλιον καὶ τλπ. (Κυπρ.). Νομίζω ὅτι
εἶναι σύνθετον ἐκ τοῦ ἀσκόος καὶ αὐλόος· ἤγουν ὁ παρὰ
τοῖς ἀρχ. ἀσκούλης, ὁ παίζων τὴν ἀσκομανδούραν
(ἄλλ.) ἀσκοτζαμπούναν.

Σ(κ)υλλούρης, ῥακενδύτης }
Σ(κ)υλλουρκάζω, ξεσχίζω }

Παρ' Ἠσυχίῳ ἀπαντῶμεν σκύλος, δέρμα, κώδιον. Οἱ
δὲ ῥάκος καὶ τλπ. Νομίζω ὅτι αἱ λέξεις αὗται εἶναι
σύνθετοι ἐκ τῆς προθέσεως ἐκ (= ξε), καὶ λυρίον
(—λουρίον)· οἶον ξελούρης, ξελουρισμένος, κατεσχι-
σμένα· καὶ ξελουρίζω, ἢ, πλησιέστερον εἰς τὴν κυ-
πριακὴν γλῶσσαν, ξελουριάζω, ἐξ οὗ ξελουρκάζω.

Συγκλήζω· φωνάζω δυνατὰ . . . Φώναξε, φώναξε,
ἐσύγκλησαν τὸν κόσμον μετὰ ταῖς φωναῖς των . . .
Σύνθετος ἢ λέξις ἐκ τῆς προθέσεως σὺν καὶ κλήζω
κτλ. (Κυπρ.). Νομίζω πιθανώτερον ὅτι πρέπει νὰ
γράφεται συγκλύζω· ὅπερ σημαῖνον τὰ ἄνω εἰρημέ-
να, παράγεται ἐκ τοῦ σύγκλυς, ὁ συρρέων καὶ τα-
ραχᾶς ποιῶν ὄχλος.

Συναλύφομαι· γλύφομαι. Ὁ κάττος ἀπόφαγεν τὸ
τυρίν καὶ συναλύφεται. Ἡ λέξις εἶναι σύνθετος ἐκ
τοῦ σὺν, ἀνά, καὶ γλύφομαι. Ἡ ῥίζα, λέγει, αὐτοῦ
εἶναι lub=λυφ, lib, λερ, Fluφ. κλυφ. κτλ. (Κυπρ.)
Νομίζω ὅτι πρέπει νὰ γράφηται οὐχὶ διὰ τοῦ υ, ἀλ-
λά διὰ τοῦ ει, ἢ διὰ τοῦ ι, διότι τὸ πρωτότυπον
αὐτοῦ νομίζω, ὅτι εἶναι τὸ λείχω, ἐξ οὗ, ὡς δῆλον,

παράγονται πολλὰ καὶ ῥήματα, καὶ ὀνόματα, γρα-
φόμενα διὰ τοῦ ει, καὶ τὰ πλείστα διὰ τοῦ ι, ὡς
τὰ λιχμῶμαι, λίχνος, λιχνεύω, ἅτινα σημαίνουσι
γλείφομαι, ξερογλείφομαι, ὡς ὁ κάττης ἀφ' οὗ φάγη
τὸ τυρίον.

§ Τ.

Ταυρῶ· τραβῶ, ἔλκω. Ἀόρ. ἐταύρησα· ταύρα τον
κῆξ κλαίη· ἐπουταυρίστην, κτλ. Ῥίζα αὐτοῦ εἶναι,
λέγει, τα, ταν, (τείνω, τάννυμαι, κτλπ. (Κυπρ.).
Κατ' ἐμὲ, τὸ ταυρῶ, εἶναι λέξις παραγομένη πιθα-
νῶτατα, ἐκ τοῦ ταῦρος, σημαίνουσα· σύρω ὡς ταῦ-
ρος, ὡς παράγεται ἐκ τοῦ αὐτοῦ ταῦρος, καὶ τὰ ἀρ-
χαῖα ταυράω—ῶ, καὶ ταυρηθόν, καὶ ἄλλα πολλά·
ὡς εἰσέτι λέγεται ἐν Κύπρῳ καὶ εἰς ἄλλα μέρη,
ταυρῶ καὶ τραβῶ· καὶ ὡς λέγεται κοινῶς τὸ σύν-
θετον ἀποταυρίζομαι. (Ἀτ. Τ. Β'. Σελ. 355—356
καὶ 202.

Τρί· χυλόπιττα παρ' ἡμῖν κλπ. (Κυπρ.). Ἴσως εἶ-
ναι τὸ παρὰ Ῥοδίοις ἐξ ἀλεύρου χυλοειδὲς μαγεύ-
ρευμα, ὅπερ λέγεται· τριφτά.

Τρυσιῶ, ἢ ὑποστάθμη τοῦ γλεύκου (Κυπρ.). Ἐν
Ῥόδῳ λέγεται· μάνα τοῦ κρείου· οὐχὶ δὲ τοῦ μού-
στου. Ἐν Ἀέρῳ τοῦτο λέγεται τρυγία, ἀλλὰ προφέ-
ρεται, ὡς καὶ ἄλλαι πολλαὶ λέξεις δωρικώτερον,
τυρχιά.

§ Υ.

(Υ)ποδοχεῖον, τὸ ὑπολήνιον (Κυπρ.) Παρὰ Ῥοδίοις
ἀπλῶς δοχεῖον· τὸ δὲ παρ' ἄλλοις πατητήρι(ον), ἐν
Ῥόδῳ λέγεται ληνός (ὁ), ὅπου πητοῦνται τὰ στα-
φύλια. Λέγομεν δὲ μαντολεξεί ληνά (τὰ) ἀμφοτέραι
τόν τε ληνὸν καὶ τὸ δοχεῖον. Ὁ δὲ οἶνος (γλεῦκος),
ὁ χυνόμενος πρὶν πητηθῶσι τὰ σταφύλια, λέγεται
ἀπάτης, ἀρχ. πρόχυμα, πρότροπος· πάτος δὲ λέγε-
ται ἢ πρᾶξις· οἶον· αὔριον ἔχομεν πάτον· ἤγουν αὔ-
ριον θέλομεν πατεῖ σταφύλια.

(Υ)ποκοιλίτης· ὑπογάστριον ἀρχ. ζώνη φορτηγῶν
ζώων (Κυπρ.). Παρὰ Ῥοδίοις λέγεται (ὕ)ποκατεινή.
Συνήθως δὲ λέγεται (ὕ)ποκοίλιον· ἐπὶ ἀνθρώπων τὸ
ἀρχ. ὑπογάστριον, καὶ προκοίλιον, τὸ ἀρχ. προγά-
στριον, καὶ προκοίλην τὸν προγάστορα.

(Υ)στέρα· (ἡ) μήτρα καὶ ὑστέρα ἀρχ. (Κυπρ.) παρὰ
Ῥοδίοις οἱ μετὰ τὴν γένναν πόνοι τῆς λεχοῦς λέγον-
ται ὑστερόπονα (τὰ), δηλ. μητρόπονοι, ἀλλ' ἴσως
λέγονται ὑστερόπονα, διότι συμβαίνουσι ὑστερον
ἀπὸ τὴν γένναν, ὡς λέγονται προπόνια (τὰ) ἡμέρας
τινὲς πρὶν τῆς γέννας συμβαίνοντα κοιλοπονήματα.

§ Φ.

Φανός· καλὴ ὑποδεξιῶσις (Κυπρ.) Παρὰ δὲ Ῥοδίοις
ἐκτὸς τοῦ κοινοῦ φανός λάμπα, σημαίνει ἔτι καλὴν
παρουσίαν, λαμπρὸν παρουσιαστικόν· οἶον ὁ φανός
του εἶναι εὐγενικὸς κτλ.

Φνύδιν ἢ Βνύδιν ἔσκυψα, καὶ ἴσάν ἔσπικώνουμουν ἐκοράκισε τὸ φνύδιν μου (Κυπρ.) Τοῦτο τὸ πάθημα ἐν Ῥόδῳ λέγεται αἰφνιδιάσθηκα, ἐκ τοῦ αἰφνης, αἰφνίδιον, ἔπαθα αἰφνίδιον κακόν, αἰφνιδιάσθηκα, καὶ τῆρα δὲν ἐμπορῶ νὰ σηκωθῶ. Πρέπει λοιπὸν νὰ γράφηται διὰ τοῦ ι, οἷον φνίδι. Λέγεται συνήθως καὶ τοιαύτη κατάρρα, οἷον αἰφνίδιον κακόν νὰ τὸν εὔρη· ἐν Ἀμοργῷ λέγεται συχνότατα οὕτω· Ἄσχιστον κακόν κ' αἰφνίδιον νὰ τὸν εὔρη καὶ νὰ τὸν τρι(γ)υρίση, (ἄσχιστον=αἰσχιστον.) Τὸ δὲ ἐκοράκισεν, ἐν Ῥόδῳ λέγεται ἐκουνάρισε, δηλαδὴ ἀπετέλεσε κρότον τινὰ οἷος γίνεται ὅταν θραύωνται τὰ κουνάρια· ἴσως εἶναι ἀρθότερον νὰ λέγεται ἐκριξε ἐκ τοῦ κρίζω-τῷ τρίζω.

Φορτίο· ὁ φόρος· τὸ πραγματικὸν φορτίον τῆς ἀνθρωπότητος (Κυπρ.) Τούτου ἕνεκα ἐν Ῥόδῳ παρὰ τοῖς χωρικοῖς λέγεται τὸ φορτίον τοῦτο βάσανα (τά).

Φραχνιάζω· βραχνιάζω, ἡμάτ. Γίνεται δ' ἐκ τοῦ φράγγυμι ἢ φράσσω (Κυπρ.) Ἀληθέστερον νομίζω ἐκ τοῦ βραγχιάω, ἀρχ. βραχνιάζω τροπῇ τοῦ β εἰς φ.

Φτερακίζει· πτερυγίζει, κτυπᾷ τὰ πτεράτου (Κυπρ.) Ἐν Ῥόδῳ λέγεται ξεφτουρουχιάζει, ἐκ τοῦ ἐκπτερυγίζω ἀρχ. τροπῇ συνήθει τοῦ π εἰς φ, τοῦ υ εἰς ου καὶ τοῦ γ εἰς χ· ἤγουν προσπαθῶ νὰ περάσω, λέγεται καὶ παροιμ. «Κάμνω κάμνω νὰ πετάσω καὶ φτερά δὲν (ὀ)ποτάσσω,» τουτέστι δὲν ἔχω.

§ Κ.

Χαμουλέος ἢ χαμωλέος· οὗτος καὶ Δακκανομού· τας ἔτι καλεῖται κτλ. (Κυπρ.) Ἰδ. Δακκανομούττας.

Χαρτώννω· μνηστεύω ἀρχ. ἀρράβωνίζω ἡμέτ. . . Μὴ γίνεται ἐκ τοῦ χαρτίου, ἦτοι τοῦ προικοσυμφώνου, ὅπερ πρὸ τῆς ἀρράβωνος κάμνομεν; (Κυπρ.) Νομίζω ὅτι τὸ χαρτόνομα, σημαίνει τὸ μνηστεύομαι, διότι γίνεται ἡ ἱερουργία αὕτη δι' ἀναγνώσεως ἱερῶν βιβλίων· χάρτης=βιβλίον, σύγγραμμα.

Χρίω· ἀλείφω, ἀρχ. χρίω (Κυπρ.) Ἐν δὲ Ῥόδῳ λέγομεν σύγχριστον τὸν πανταχόθεν καὶ ὅλως διόπασσαλειμμένον ἀπὸ πολλὰς καὶ ἄλλας ἀκαθαρσίας.

Χωστόν· παιγνίου εἶδος, ἢ κρυπτίνδα ἀρχ. (Κυπρ.) Παρὰ Ῥοδίους λέγεται κρυπτός (χυσθ. κρυφτός.) Εἶναι δὲ δύο εἰδῶν, ὁ μὲν εἰς λέγεται κρυπτός καθιστός, ὁ δὲ ἕτερος κρυπτός ποκυνηγητός, ἴσως τὸ ἀρχ. ἀποδιδρασκίνδα καὶ δραπετίνδα.

Ἐκ τῶν ξενικῶν λέξεων.

» Ἄγᾶς, τουρκ. κύριος ἐπὶ στρατιωτικῶν (Κυπρ.) Μήπως εἶναι ἐκ τοῦ ἀρχ. Ἑλλην. ἀγός, τοῦ σημαίνοντος τὰ αὐτὰ, οἷα καὶ ὁ ἀγᾶς;

» Κόντρα, (ἐκ τοῦ ἰταλ. contra ἐναντίον, πλαστήν (Κυπρ.) Εἶναι νομίζω ἑλληνικὴ λέξις ἐκ τοῦ ἑλλην. χόνδρα καὶ χόνδρος, ἐξ οὗ καὶ ῥῆμα χονδριάζω (—

κοντριάζει) χονδριάω ἑλλην. . . Ἄττ. Τ. Δ'—Β', σελ. 686—688.

» Μαράζιν, τουρκ. νόσος, λύπη (Κυπρ.) Νομίζω ὅτι οἱ Τούρκοι ἔλαβον τὴν λέξιν ταύτην ὡς καὶ ἄλλας πολλὰς ἀπὸ τοῦ Ἑλληνισμοῦ οἷον ἐκ τοῦ μαρασμός· Ἰδ. μαρνίσκω, μαραντζιάζω. (Ἄττ. Τ. Ε'—Δ', σελ. 487—488.

» Παττήχα ἢ παττίχα ἰταλ. ὕδροπέπων (Κυπρ.) Ἡ λέξις αὕτη, νομίζω, εἶναι ἀραβικὴ·

» Στοτσιάζω, στιβάζω ταῦτὸν τῷ Κυπρίῳ σπιλάζω, ἤγουν βάλλει καὶ τὸ ἰσάκιν του, καὶ οὖλον γρουσὸν σπιλάζει (Κυπρ.) Νομίζω ὅτι ἐγένετο ἐκ τοῦ εἰ/σοδιάζω.

» Ταάριν, τουρκ. ταγάρ δισάκκιον ὁ μανδὸς σάκκος (Κυπρ.) Ἐκ τοῦ τάσσω ἢ ταγή, ἢ σημαίνουσα πολλὰ, ἐξ ὧν καὶ τὸ ταγήνιον καὶ τὸ ταγάριον ἐξηγούμενον σάκκον διαβάτου περιέχοντα τροφάς. (Ἄττ. Τόμ. Δ'—Β', σελ. 587.)

Π. ΒΕΝΕΤΟΚΛΗΣ.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑΙ.

Σύντομος ἱστορικὴ περιγραφή τῆς ἱερᾶς Μητροπόλεως Βελεγράδων καὶ τῆς ὑπὸ τὴν πνευματικὴν αὐτῆς δικαιοδοσίαν ὑπαγομένης χώρας, νῦν πρῶτον συνταχθεῖσα καὶ ἰδίῳ ἀναλώμασι τύποις ἐκδοθεῖσα ὑπὸ τοῦ Μητροπολ. Βελεγράδων Ἀνθίμου Δ. Ἀλεξούδη, τοῦ ἐκ Μαδύτων τῆς Θρακικῆς χερσονήσου. Ἐν Κερκύρᾳ, τύποις Ἰωνίας, ἀδελφῶν Κᾶων 1868.

Ἐκ Ναζαρέτ δύναται τι ἀγαθὸν εἶναι; ἔρχου καὶ ἴδε.

Συνειθίζουσι νὰ λέγωσιν εἰς Κέρκυραν ὅταν ἔρχεται τὸ ἐκ τῆς Ἀλβανίας προερχόμενον Αὐστριακὸν ἀτμόπλοιο, ἐρευνῶντες νὰ μάθωσι τί γίνεται εἰς Ἀλβανίαν. Ἐν Ἀλβανίᾳ ἐνθα ὁ νοητὸς ἥλιος εἰσέτι δὲν ἀνέτειλε, τὰ πνεύματα εὐδουσιν ὕπνον νήδυμον, ἢ ἀνθρωπότης εὐρίσκεται ἐν τῇ νηπιώδει καταστάσει αὐτῆς καὶ ὁ πολιτισμὸς εἰς τὰ σπάργανα. Ἐν τῇ χώρᾳ τοῦ σοφοῦ Ἐλευθερίου καὶ τοῦ Σκεντέρμπεη ἐν ἧ ἢ ἔλευθερία, ἢ θρησκεία καὶ ὁ πολιτισμὸς ὁμοῦ συνετάφησαν πεσόντες μετὰ πολλοὺς αἱματηροὺς ἀγῶνας, ἐκεῖ ἀνέτειλεν ἤδη ἐν ἄστρον φαεινόν. Ὁ ἀστήρ οὗτος ἔωθεν προσελθὼν ὑπὸ τε τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς ὀρθοδοξίας καὶ τοῦ κατακτητοῦ κυριάρχου προχειρισθεὶς εἰς τὴν λυχνίαν τῆς ἑαυτοῦ φωτοφώρου καθέδρας ἔνα ἐξαστράπτει φωτισμὸν τῇ ἐκκλησίᾳ καὶ κυβερνᾷ πνευματικῶς τὸ ἐμπιστευθὲν αὐτῷ λογικὸν ποίμνιον, ἐκπολιτίζει δὲ συγχρόνως καὶ ἀναπτύσσει αὐτὸ διανοητικῶς συμφώνως τῷ πνεύματι τῆς ἐποχῆς καὶ τοῦ αἰῶνος τῶν φώτων καὶ τῆς παιδείας καὶ τῇ ἐφέσει τοῦ ἀγαθοῦ τούτου λαοῦ.

Δύχνος καιόμενος ὁ ἱεράρχης οὗτος καὶ φωτίζων ἀπαύστως τὴν χώραν τῆς περιφερείας του, ἠθέλησε